

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει γὰν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 37

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Πραγματικῶς, σ' ἓνα μπαλκόνι ἔπαιζαν δύο παιδιὰ. Οἱ φίλοι μας ἀνέθηκαν, μαζί με τὴν Εὐλαλίαν, μιά σκέλα παλιά καὶ σκοτεινὴ.

— Τόκ! Τόκ! Νὰ μπούμε, κυρὰ Γιάννενα;

— Ἐμπάτε!

Ἡ πλύστρα μετροῦσε ἀσπρόρουχα καὶ σταμάτησε ξαφνισμένη καθὼς εἶδε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο, νὰ μπαίνει στὸ σπιτικό της. Μὰ ἡ Εὐλαλία τῆς ἔδωσε τίς ἐξηγήσεις πού χρειάζονταν:

— Κυρὰ-Γιάννενα, οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ ἤθελαν ἓνα γαλάζιο βῶλο, πού ἔδωσε τὸ πρῶτ' ἡ μικρή μου, ἡ Μαρία, στὰ παιδιὰ. Ξέρεις, τὸ παλιοκόριτσο τὸ πήρε ἀπὸ τὸ σουτάρι τοῦ μαγαζιοῦ κι' ἡ κυρία τώρα εἶναι ἀνω-κάτω.

Ἡ κυρὰ-Γιάννενα δὲ μπορούσε νὰ μπεῖ εὐκόλα στὸ νόημα.

— Δὲν ξέρω, εἶπε, αὐτὰ ἔχουν ἓνα σωρὸ βῶλους καὶ με' ξεκουφαίνουν ὅλη μέρα. Νά τα, ἐκεῖ εἶναι, στὸ μπαλκόνι. Τάδεγαλα ἔξω, γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχίαν μου, νὰ μετρήσω τὰ ρούχα... Μὰ τώρα, βλέπετε, με' τὴν κουδέντα ἔχασα τὸ λογαριασμό.

Ὅλοι γύρισαν κατὰ τὸ μπαλκόνι.

Δυὸ παιδάκια πέντε ὡς ἑξή χρόνων εἶχαν σκύψει ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ φαινόταν σὰ νὰ ψάρευαν στὸ δρόμο μ' ἓνα σπάγγο, πού στήν ἄκρη του ἦταν δεμένο ἓνα παλιὸ κουτὶ ἀπὸ σοκολάτες.

Ἡ κυρὰ-Εὐλαλία ἔσκυψε καὶ κοίταξε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κι' εὐθὺς εἶπε:

— Νά το τὸ κουτὶ τῆς Μαρίας. Ἐκεῖ μέσα εἶναι κι' ὁ γαλάζιος βῶλος.

Τότε ὁ Πούμ-Πούμ, χωρὶς νὰ χάσει καιρό, πήρε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου κι' ἄρχισε νὰ

τραβᾷ γιὰ ν' ἀνεβαίνει ἀπάνω τὸ κουτὶ με' τὸ πολύτιμο περιεχόμενό του. Μὰ ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε ἀντίσταση καὶ τράβηξε ἀπάνω μοναχὰ ἓνα κομμάτι τοῦ κομμένου σπάγγου.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν δυὸ κρόχες κι' ὅλοι εἶδαν κατὰπληκτοι τὸ Μοκοκό, νὰ δισκοπελεῖ τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ νὰ πηδᾷ μες στὸ κενό!

— Τι λέτε γι' αὐτό, βαρῶνε;» (Σελ. 306, στ. β').

Τί εἶχε συμβεῖ;

Ὁ Ἡρακλῆς, πού εἶχε παρακολουθήσει τὸ ἀνέδασμα τοῦ κουτιοῦ, διηγήθηκε στοὺς φίλους του, τι εἶδε: Καθὼς ἀνέβαινε τὸ κουτὶ, ἓνα αὐτοκίνητο, ἀπ' αὐτὰ πού μοιράζονταν τὰ εἶδη τῶν κακοστημάτων στὰ σπῆτια τῶν πελατῶν, πέρασε ἀπὸ κάτω με' μεγάλη ταχύτητα κι' ἡ ἄκρη τοῦ σπάγγου με' τὸ κουτὶ μπλέχτηκε στὰ κάγκελα τῆς σκεπῆς τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ σπάγγος τεντώθηκε κι' ἔσπασε, ἐνῶ τὸ κου-

τὶ ἔμεινε ἀπάνω στὴ σκεπὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀνάμεσα στὰ δέματα με' τὰ ἐμπορεύματα.

Ὁ Μοκοκό εἶδε ἀμέσως τὸν κίνδυνον. Μὲ ἀπίστευτὴ τόλμη καὶ ταχύτητα, ἐπωφελήθηκε ἀπὸ ἓνα στιγμιαῖο σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου, πήδησε κι' ἔπεσε στὴ σκεπὴ, ἀπάνω στὰ μαλακὰ δέματα με' τὰ ἐμπορεύματα.

Κι' ἔτρεχε τώρα σφίγγοντας στὰ χέρια του τὸ κουτὶ με' τὸ διαμάντι. Τώρα πιά ἦταν δικό του! Χάρις στὴν τόλμη τοῦ μικροῦ πρίγκιπα, εἶχαν σωθεῖ.

Οἱ φίλοι μας δὲν κάθησαν βέβαια νὰ χασομερήσουν στὸ σπῆτι τῆς πλύστρας. Ἐδωσαν μερικὰ φράγκα στὴν κυρὰ-Εὐλαλίαν καὶ στὴν κυρὰ-Γιάννενα κι' ἔφυγαν. Μὰ τὴ στιγμή πού ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ μπουρ σ' αὐτοκίνητο, ὁ Αὐγουστός γύρισε πίσω.

— Κυρὰ-Εὐλαλία, εἶπε, πάρε αὐτὰ τὰ διακόσια φράγκα καὶ δόσ' τα ἀπὸ μέρους μας στὴν κυρὰ σου. Ἀγοράζουν αὐτὸν τὸν πράσινο βῶλο, ὅσο τὸν ἀγόρασε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ Στριμμένο. Καὶ πές της νὰ μὴ ζητήσῃ παραπάνω, γιὰτὶ θάχει νὰ κάμει με' τὴν ἀστυνομία...

Καὶ χωρὶς νὰ πολυπροσέξει τὴν κατὰπληξή τῆς ὑπέρτερρας, πήδησε σ' αὐτοκίνητο.

— Σωφέρ, ὀλοταχῶς! πρόσταξε. Κάποιον θέλουμε νὰ προφτάσουμε.

Τ' ἀμάξι ἔδρησε σὰν ἀστραπή, ἐνῶ οἱ δύο γυναῖκες τοῦ λαοῦ κοίταζαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ μπουρὸν ἀκόμη νὰ νοιώσουν τί σήμαιναν ὅλα αὐτὰ.

Κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔτρεχαν χωρὶς νὰ μπουρὸν νὰ διακρίνουν πούθενά τὸ φορητὸ αὐτοκίνητο με' τὸ Μοκοκό. Τέλος στὴν ἄκρη τῆς ἑδοῦ Δεβαλουᾶ, πλάι στὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουᾶνα, τὸ εἶδαν.

— ὦ, γιὰ ἰδέστε, ἔκαμε ἀνήσυχά ὁ

Ἡρακλῆς, αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο πάει σὰ μεθυσμένο.

Ὁ Πούμ-Πούμ κι' ὁ Αὐγουστος πρόβαλαν τὰ κεφάλια τους κι' εἶδαν ἕνα τρομακτικὸ θέαμα.

Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο φορτηγὸ αὐτοκίνητο πῆγαινε σὰν νὰ τρίκλιζε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου στὴν ἄλλη, κάνοντας ἕνα περίεργο ζιγ-ζάγ, χωρὶς ὥστόσο νὰ λιγοστεύει τὴν ταχύτητά του. Ἀπάνω στὴ σκεπὴ φαινόταν ὁ καϊμένος ὁ Μοκοκό, ποὺ γαντζωνόταν στὰ

«Εἶδαν τὸ Μοκοκό νὰ διασκελίσῃ τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ...»
(Σελ. 325, στ. β'.)

κάγκελα γιὰ νὰ μὴν τιναχτεῖ κάτω.

— Σταματήστε τον! Σταματήστε τον! φώναξε ὁ Αὐγουστος μ' ἀπελπισία. Ὁ σωφὲρ εἶναι μεθυσμένος!

Οἱ διαβάτες σταματοῦσαν καὶ κοίταζαν τὸ μεθυσμένο αὐτὸ αὐτοκίνητο, ποὺ δυστυχῶς ἐξακολουθοῦσε τὸν τροχὸ δρόμο του πρὸς τὸ Σηκουάνα.

— Ἀδύνατο νὰ τὸ φτάσουμε, εἶπε ὁ σωφὲρ στὸν Αὐγουστο. Τρέχει πάρα πολὺ.

Ὅσο ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτοκίνητα λιγόστευε. Ὁ Μοκοκό γνώρισε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἔκαμε νοήματα μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ τοὺς δείξει ὅτι κινδυνεύει.

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά! Ἐνα τρομερὸ τρίξιμο ἀκούστηκε: τὸ αὐτοκίνητο εἰχε χτυπήσει ἀπάνω στὸ ξύλινο παραπέτο, ποὺ ἐφράζε τὴν ὁχθὴ τοῦ Σηκουάνα καὶ τὸχε γκρεμίσαι. Οἱ ρόδες τοῦ γύρισαν δύο-τρὶς φορές ἀκόμη κι' εὐθὺς ἐπέσε μὲ ὀρμὴ στὰ νερά.

Ἵστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ ταξὶ τῶν παλιότων σταμάτησε στὴν ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἶχαν μάζευται καὶ πολλοὶ περίεργοι.

Τ' αὐτοκίνητο βυθιζόταν ἀργά-ἀργά στὸ νερό, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἐβράζε ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ μοτέρ ποὺ λει-

τουργοῦσε ἀκόμα. Μὰ ἕνα σγουρόμαλλο κεφάλι φάνηκε πάνω στὰ νερά. Ὁ Μοκοκό κολυμπῶσε μιὰ χαρὰ καὶ ζύγωνε γρήγορα στὴν ὁχθὴ.

Οἱ φίλοι τοῦ τὸν υποδέχτηκαν μὲ ἀγωνία. Μήπως εἶχε χτυπήσει, μήπως ἦταν πληγωμένος;

— Ὁχι, ἐγὼ ξέρω κολυμπῶ! εἶπε τ' ἀραπάκι.

Καὶ δειχόντας θριαμβευτικὰ τὸ κουτὶ τῆς σοκολάτας, πρόσθεσε:

— Νὰ τὴ πράσινο διαμάντι!

Οἱ λέξεις αὐτὲς ἦταν ἡ καλύτερη παρηγοριά.

Ὁ Μοκοκό δὲν εἶχε πάθει τίποτα. Τὸ διαμάντι τὸ εἶχαν στὰ χέρια τους. Τί ἄλλο ἤθελαν;

Μὰ ὁ Αὐγουστος δὲν ἔκρινε φρόνιμο νὰ πει τίποτα μπροστὰ στὸν κόσμο, ποὺ εἶχε μαζεθεῖ.

Πῆρε τὸν μικρὸ πρίγκιπα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλα γρήγορα νὰ στεγνώσεις καὶ ν' ἀλλάξεις.

Πῆγαν σ' ἕνα μικρὸ χάνι, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρῃ τῆς ὁχθῆς.

— Μιὰ κάμαρα καὶ φωτιά! εἶπε ὁ Αὐγουστος στὸν ξενοδόχο.

Ἵστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο ἦταν ὅλοι μαζεμένοι στὴν καμαρούλα ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ κάπηλας, μακριὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα καὶ περίεργα βλέμματα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶπε στὸ Μοκοκό νὰ στεγνώσει καὶ ν' ἀλλάξει, μὰ ἐκεῖνος, μ' ὅλο ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο, δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀκούσει.

— Εγὼ θέλω ἰδῶ πράσινο διαμάντι!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ἦταν πολὺ δικαιολογημένη κι' ὁ Αὐγουστος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κουτὶ, ποὺ τὸχε πάρει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ ὅταν βγήκε ἀπ' τὸ νερό, κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τ' ἀνοίξει.

Ὁλοι μάζευτηκαν τριγύρω του.

Ἐπιτέλους, τὸ περιβόητο αὐτὸ πετράδι ἦταν στὰ χέρια τους! Μὲ μιὰ κρυφὴ τρεμούλα, ὁ Αὐγουστος βγάξε τὸ τενεκεδένιο σκέπασμα τοῦ κουτιοῦ καὶ ψάχνει μέσα μὲ προφυλάξεις. Βγάξε πρῶτα ἕνα χαρτί, ὕστερα κάτι πορτοκαλλόφλυδες, κλωστές, χῶμα καὶ τέλος φωνάζει:

— Τὸ πιάνω!

Ὁλοι ἀνοίγουν τόσα τὰ μάτια τους καὶ κοιτᾶζουν τὰ δάντυλα τοῦ παλιότου, ποὺ βγάξε ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κουτιοῦ... ἕναν ωραιότατο γυαλένιο βῶλο, ποὺ εἶχε μέσα κόκκινες καὶ πράσινες ρίγες.

Ἀποσβολώθηκαν ὅλοι μονομιάς! Ὁ παλιότατος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψει, ἀναποδογυρίζει τὸ κουτὶ, τὸ τινάζει, τὸ ξεσκονίζει. Τίποτα! Τὸ πράσινο διαμάντι δὲν εἶναι μέσα! Ἡ κυρὰ-Εὐλαλία εἶχε κάνει λάθος!

Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψουμε τὸ θυμὸ καὶ τὴν ἀπελπισία τῶν παλιότων. Ὁ Ἡρακλῆς ξεστόμισε ἕνα σωρὸ βλαστήμιες. Ἄλλες τόσες κι' ὁ Πούμ-Πούμ, μὰ αὐτὲς ἐγγλέζικες. Ὁ Αὐγουστος ἔμεινε σκυθρωπὸς κι' ἀμύλητος. Ἐτέλος ὁ Μοκοκό δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΟΜΩΣ ΘΑ ΣΟΥ ΤΟ ΔΩΣΗ,...

Κι' αὐτὸ μοῦ τῶχει διηγηθεῖ ὁ σεβαστὸς μας φίλος κ. Καμπούρογλους, ὁ ἀνεξάντλητος.

Πολὺ νέος τότε, ἦταν διορισμένος γραμματικὸς στὸ Ὑπουργεῖο. Ὑπουργὸς του ἦταν ὁ μακαρίτης Κωσταντῖνος Λομπάρδος, ποὺ τὸν εἶχε σὲ μεγάλη συμπάθεια κι' ὀλόληψη. Ἐτοί κι' ὁ κ. Καμπούρογλος — ἂν καὶ μὲ χίλιους δισταγμούς, — ἀποφάσισε ἐπιτέλους μιὰ φορὰ νὰ τοῦ παραπνευθῇ πὼς εἶχε περάσει πολὺς καιροὺς χωρὶς νὰ τὸν προδιβάσουν. Παρουσιάστηκε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ὑπουργέ, σήμερα θὰ σὰς ζητήσω κάτι τι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

— Μπράβο, μπράβο, τοῦ κάνει ὁλοπρόθυμος ὁ Λομπάρδος: λέγε ἐλεύθερα, παιδί μου.

Κι' ὁ κ. Καμπούρογλους, μ' ὄλη του τὴν εὐγλωττία, τοῦ εἶπε τὸ παράπονό του...

Ὁ Λομπάρδος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, τὸν κοίταξε κάπως παράξενα κι' ἄρχισε ὕστερα νὰ τοῦ λέει:

— Γιὰ νὰ βρῇ κανένας σὲ τοῦτο τὸν κόσμο τὸ δικίον σου, χρειάζονται τρία πράγματα: Πρῶτο νάχει δικίον. Δεύτερο νὰ ξέρι νὰ τὸ πῇ. Καὶ τρίτο νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Ἐσὺ ἔχεις δικίον χωρὶς ἄλλο. Ξέρεις καὶ τὸ λές (ἂ, τὸ εἶπες ψαῖα!) Ποιὸς ὅμως θὰ σοῦ τὸ δώσῃ;

Κι' ἐσταύρωσε τὰ χέρια, κοιτάζοντας μὲ τὸν ἴδιο παράξενο τρόπο τὸν νεαρὸ γραμματικὸ.

— Μὰ ἐσεῖς, κύριε Ὑπουργέ! ποιὸς ἄλλος; φθέρωσε σατισμένος λίγο ὁ κ. Καμπούρογλους.

— Χμ! ἔκαμε ὁ Λομπάρδος: ἐμεῖς...

Καὶ λύνοντας τὰ χέρια, γιὰ νὰ χτυπήσῃ τώρα τὸ νεαρὸ γραμματικὸ στὸν ὦμο, ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε στ' αὐτὴ:

— Ἐμεῖς, πρὸ μιᾶς ὥρας, δώσαμε τὴν παραίτησή μας. Σῶπα κι' εἶναι ἀκόμα μυστικὸ.

Μάρμαρο ὁ κ. Καμπούρογλους!

Εἶχε διαλέξει κι' αὐτὲς τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ πῇ τὸ παράπονό του: Ἡ Κυβέρνηση ἐκεῖνη εἶχε πραγματικῶς παραιτηθεῖ.

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

ΑΛΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλκης. — Δὲν πειράζει. Ἴσως πάλι γυρίσω. (Δίνει τὸ χέρι του στὸν Τῶνη προσπαθώντας νὰ γελάσει). Τῶνη, μὴ μὲ ξεχνᾷς, ἔ;

Τῶνης (μὲ συγκίνηση). — Ἀλκη, γιατί;

Ἀλκης. — Ἐλα, δὲν πειράζει. Γεῖά σου!

Τῶν. (μηχανικά). — Γεῖά σου, Ἀλκη. **Ἀλκης** (στὸν Παῦλο). — Καὶ σὺ, Παῦλο! (τοῦ δίνει τὸ χέρι).

Παῦλος. — Νὰ σὲ συνοδεύσω τουλάχιστο.

Ἀλκης. — Ὁχι, μὰ ξέρεις, ὁ κ. Διευθυντὴς εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα. Θὰ σὰς τὸ ἀναγγείλουν ἐπισήμως, τὸ μεσημέρι, σὰ θὰ φύγω. (Στὸν Παῦλο ἰδιαίτερος μὲ κάποια φανερὴ συγκίνηση). Ἐσὺ μὴ μὲ ξεχνᾷς, Παῦλο! Γράφε μου πότε-πότε. Αὐτὲ θὰ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Θὰ μοῦ διασκεδάσει τὴν ἀνία μου καὶ κάτω. (Πιὸ ζωηρά). Γεῖά σου, Παῦλο!

Παῦλος. — Γεῖά σου, Ἀλκη μου! (Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Τῶνης συνοδεύουν τὸν Ἀλκη ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος στέκεται λίγες στιγμές. Γυρνᾷ καὶ κοιτᾷ τὸν Θάνο ποὺ κάθεται στὸ κρεβάτι μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὰ δύο του χέρια.)

Ἀλκης (σιγὰ στὸν Παῦλο καὶ Τῶνη). — Παιδιά, μὲ συγχωρεῖτε δυὸ λεπτά! Ἦθελα νὰ μ' ἀφίσετε μονάχο. Θὰ σὰς ξαναδῶ φεύγοντας. (Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Τῶνης φεύγουν. Ὁ Ἀλκης μένει μερικὲς στιγμές βουδὸς στὴν πόρτα κοιτάζοντας τὸ Θάνο. Κάτι θέλει, μὰ διστάζει.)

Ἀλκης (πέροντας θάρος). — Θάνο!

Θάνος (πετιέται ἀπ' τὴ θέση του κοιτάζοντας τὸν Ἀλκη μὲ κάποια ἐκπληξη). — Ὁ!

Ἀλκης (πλησιάζοντας μὲ κάποια συγκίνηση). — Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σὲ διέκοψα. Μὰ θέλω, φεύγοντας, νὰ μὴν ἀφήσω τίποτα πλὺς μου, ποὺ νὰ μοῦ φέρνῃ μιὰ πικρὴ ἀνάμνηση. Συχώρεσέ με ἂν κάποτε σ' ἐβλάψα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Θάνος. — Ἐσὺ, Ἀλκη, ἀπὸ μένα; Ἐσὺ; (Τὸν πέρνουν τὰ δάκρυα. Πέρνει τὸ χέρι τοῦ Ἀλκη ζητώντας νὰ τὸ φέρεϊ στὰ χεῖλη του).

Ἀλκης. — Ἐλα, δὲν πειράζει. Ἡσύχασε, Θάνο. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι. Κανείς δὲ θὰ μάθει τίποτα.

Θάνος. — Ἀλκη, συχώρεσέ με. Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία. Τὸ ξέρεις καὶ σὺ καλὰ αὐτό! Ἦσουν ὁ μόνος ποὺ μὲ εἶδες μὰ δὲν θέλησες νὰ πῆς τίποτα σὲ κανένα. Δὲν τῶκανα ὅμως ἀπὸ κα-

κό. Φοβήθηκα στὴν ἀρχὴ καὶ διέεδα στοὺς ἄλλους πὼς ἐσὺ ἦσουν. Καὶ στὸ διευθυντὴ ποὺ μὲ φώναξε ἐγὼ τότε. Μὰ ὕστερα μετάνιωσα. Ἡ σιωπὴ σου μ' ἐπνιγε. Χτὲς τὴ νύχτα, ὅσο συλλογιόμουν τὴ στάση ποῦδεῖξες, δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Κι' εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση. Σήμερα τὸ μεσημέρι θὰ τὰ ἐμολογοῦσα ὅλα στὸ διευθυντὴ ζητώντας συγγνώμη. Μὰ ἐσὺ δὲν πρέπει. Θὰ πάω... θὰ ζητήσω συγγνώμη...

Ἀλκης. — Ἐλα, μὴν κλαῖς, Θάνο. Δὲν πειράζει, λησμόνησε, ἔτι, ἔγινε. Ἐγὼ θὰ ξανάρθω πάλι. Ἵστερα ὁ πάτερας μου γνωρίζει τὸν Διευθυντὴ. Ἐ-

πειτα ἡ θέση του εἶναι τέτοια. Ἐσὺ δὲν ἔχεις κανέναν; ἡ μητέρα σου, μιὰ γυναίκα, τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ. Ἐπειτα, ξέρεις, πὼς οἱ καθηγηταὶ δὲν σὲ πολὺ... Ἐλα, σήκωσε τὰ μάτια σου!

Θάνος (πνιχτά). — Ἀλκη!

Ἀλκης. — Δὲν πειράζει, Θάνο. Μὴν κλαῖς. Καὶ... γράφε μου πότε-πότε. Γεῖά σου, Θάνο!

Θάνος. — Ἀλκη! (Ρίχνει τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χεῖρα του. Ὁ Ἀλκης τὸν χαϊδεύει ἀπαλὰ τὰ μαλλιά. Ψιθυρίζει «ἀντίο» καὶ βαδίζει ἀργὰ σκυφτός πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ αὐλαία ἀργὰ κατεβαίνει).

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΖ'.

Μεγάλα καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Μπέμπε!

Νά, στὸ Δημαρχεῖο, στὴν αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, οἱ «ἀρχεῖς» τοῦ τόπου συνεδριάζουν... γι' ἀγάπη σου.

Γύρο στὸ μεγάλο τραπέζι, σοβαροὶ-σοβαροί, ἐπίσημοι, κάθονται ὁ Δήμαρχος, ὁ Ἐπαρχος, ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Φρούραρχος, ὁ Εἰσαγγελεὺς, ὁ πρῶτος Πάρεδρος κι' ὁ γραμματεὺς τοῦ Δήμου, ποὺ κρατεῖ τὰ πρακτικά.

Προσάντων δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πὼς οἱ ληστὲς ἐπίασαν καὶ φτωχοπαῖδα, πὼς ἔκαμαν ἐπιδρομὴ μόνον στὴ γειτονιά τοῦ κ. Καραμανίκα, — ποὺ δὲν ἦταν δὰ κι' ὁ πιὸ πλούσιος τοῦ τόπου, — πὼς δὲν τοὺς πῆρε χαμπάρι κανένας, μέρα-μεσημέρι, κι' ἀκόμα τί τὸν ἤθελαν τὸ γαῖδαρο τοῦ κυρ Μάνθου. Νά-κλεβαν τουλάχιστο κανένα ἄλογο...

Ἀλλὰ σὲ λίγο φτάνει κι' ὁ κ. Ταμίας.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἄργησα, τοὺς λέει, ἀλλὰ εἶχε πολλὴ δουλειὰ τὸ

Ταμείο, γιατί σήμερα ἔλειψα ὅλο τὸ πρωτὶ... Σὰς παρακαλῶ, δὲν μοῦ λέτε καὶ μένα τί συμβαίνει ἀκριβῶς;

Τοῦ εἶπαν ὅλα ὅσα ἤξεραν καὶ τὸν ρώτησαν πὼς ἐξηγοῦσε τὰνεξήγητα...

Ὁ κ. Ταμίας ἔμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός. Ἐπειτα μὲ χαμόγελο:

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πὼς κάτι ξέρω... Γιὰ πῆτε μου μόνον, σὰς παρακαλῶ ὁ γιὸς σας, κύριε Καραμανίκα, ὁ Μπέμπες, εἶν' ἕνα παιδί ψηλὸ κι' ἀδύνατο, μὲ φορεσιὰ μπλε-μαρὲν:

— Ἀκριβῶς! ἀπαντᾷ ὁ κ. Καραμανίκας.

— Κι' αὐτός, ὁ φίλος του, ὁ Νίκος τοῦ βασιλάκη, εἶν' ἕνα κοντό, χοντρὸ παιδί, σὰ φούσκα;

— Ἀκριβῶς! Φοῦσκα μάλιστα τὸν λένε στὴ γειτονιά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Νίλς σηκώθηκε όρθός, άγγιξε τo τσουκάλι, κοίταξε τo σκέπασμα κι' έπειτα άρρησε τὰ χέρια του νά πέσουν.

— Έχω τώρα τόση άδυναμία, είπε. "Αν μ' άφήσης νά κοιμηθώ ως τo πρωί, τότε θά καταφέρω νά σηκώσω τo καπάκι.

Ο Μαυροκέφαλος όμως ήταν άνυπόμονος. Χύμηξε πάνω στo μικρό και τού τσίμπησε τo πόδι. Αύτoς δ τρόπος δέν άρεσε καθόλου στόν Νίλς. Γρήγορα έλευθερώθηκε, πήδησε δυο τρία βήματα πίσω, έδγαλε τo μαχαίρι του από τή θήκη και τo κράτησε στo τεντωμένο του χέρι.

— Φυλάξου! φώναξε τού Μαυροκέφαλου.

Εκείνος όμως ήταν πολύ έρεθισμένος για νά δη και νάποφύγη τόν κίνδυνο. Τυφλός από θυμό χύμηξε πάνω στόν Νίλς με τέτοιον τρόπο, ώστε τo μαχαίρι χώθηκε στo μάτι του δλόκληρο κι' έφτασε ως τo μυαλό. Ο Νίλς τράβηξε γρήγορα πίσω τo μαχαίρι, άλλ' ο Μαυροκέφαλος χτύπησε μόνο κάνα δυο φορές με τίς φτερούγες του στόν άέρα, κι' ύστερα έπεσε χάμω νεκρός.

— Ο Μαυροκέφαλος σκοτώθηκε! Ο ξένος σκότωσε τόν άρχηγό μας τόν Μαυροκέφαλο! φώναξαν οί καρακάξες πού βρίσκονταν πιδ κοντά. Και τότε ξέσπασε ένας τρομακτικός θόρυβος. Άλλες καρακάξες άρχισαν νά θρηγνούν, άλλες ζητούσαν εκδίκηση, όλες μαζί με έπικεφαλής τόν Κούτα χύμηξαν επάνω στόν Νίλς. Άλλ' όπως πάντοτε, ο Κούτας έκανε έντελώς αλλοιώτικα άπ' ό,τι έκαναν οί άλλες. Πετούσε με τεντωμένες τίς φτερούγες πάνω άπ' τo κεφάλι τού μικρού, κι' έτσι εμπόδιζε τίς άλλες νά τόν άγγίξουν και νά τόν βιάσουν.

Τότε κατάλαβε ο Νίλς ό,τι ή θέση του ήταν πολύ άσχημη. Δέν μπορούσε νά ξεφύγει από τίς καρακάξες κι' ούτε υπήρχε πουθενά τόπος για νά κρυφτεί. Καί συλλογίστηκε τo τσουκάλι. Τράβηξε τo καπάκι με όρμη και τo πέταξε κάτω, κι' έπειτα πήδησε μέσα. Άλλά τo τσουκάλι δέν έκανε για κρυφώνα, γιατί ήταν σχεδόν ως τὰ χείλη γεμάτο από μικρά άσημένια νομίσματα και ο Νίλς δέν μπορούσε νά χωθή βαθεία μέσα. Τότε έσκυψε κι' άρχισε νά πετὰ τὰ νομίσματα έξω.

Ός εκείνη τή στιγμή οί καρακάξες φτερούγιζαν πάνω από τόν Νίλς και προσπαθούσαν νά τόν χτυπήσουν με τo ράμφος τους. Όταν όμως ο μικρός άρχισε νά πετὰ τὰ νομίσματα,

ξέχασαν όλους τούς εκδικητικούς σκοπούς των και χύμηξαν πάνω στὰ νομίσματα. Ο Νίλς πετούσε χούφτες δλόκληρες και όλες οί καρακάξες, ακόμα κι' ή "Ανεμόγορρη, σκοτώνονταν πια νά τὰ πρωταρπάξη. Και κάθε μιά πού κατόρθωνε νάποκτήσῃ ένα, πετούσε με τήν μεγαλύτερη γρηγοράδα στη φωλιά της για νά κρύψῃ εκεί τόν θησαυρό της.

Όταν ο Νίλς πέταξε όλα τὰ νομίσματα άπ' τo τσουκάλι, κοίταξε γύρω του. Μέσα στη γούβα δέν βρισκόταν παρά μιά μόνον καρακάξα, ο Κούτας, αύτoς πού είχε τo άσπρο φτερό στις φτερούγες του.

— Τo καλό πού μου έκανες, είναι πιδ μεγάλο άπ' ό,τι θά φαντάζεσαι, μικρέ μου, είπε στόν Νίλς με έντελώς αλλοιώτικο τόνο φωνής από εκείνον πού είχε πριν. Γι' αύτoν τo λόγο θά σού σώσω τή ζωή. Κάθισε πάνω στη ράχη μου, και θά σε πάω σε μιά κρυφώνα όπου θά είσαι άσφαλισμένος τή νύχτα. Αύριο θά τὰ καταφέρω έτσι, ώστε νά γυρίσης πάλι στους φίλους σου.

Η καλύβα.

Πέμπτη, 14 'Απριλίου.

Όταν ο Νίλς ξύπνησε τo άλλο πρωί και είδε ό,τι ήταν ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι και είχε γύρω του τέσσερις τοίχους και ένα ταβάνι, νόμισε ό,τι βρίσκεται στo σπίτι του.

— Πού είναι ή μητέρα νά μου φέρει τόν καφέ μου, μουρμούρισε μισοκοιμισμένος άκόμη.

Όστερα όμως κοίταξε καλύτερα γύρω του και είδε ό,τι βρισκόταν έντελώς μόνος του σ'εμιά καλύβα, και θυμήθηκε ό,τι ο Κούτας τόν είχε φέρει εκεί μέσα τo περασμένο βράδυ.

Τού Νίλς περνούσαν όλα τὰ μέλη τού σώματός του από τήν κούρση τού χθεσινού ταξιδιού, και τo ξάπλωμα τού προξενούσε μεγάλη ευχαρίστηση. Καθόταν λοιπόν και περίμενε τόν Κούτα νά έρθει νά τόν πάρει, όπως τού είχε όποσθεθεί.

Έν τῷ μεταξύ κοίταζε τήν κάμαρα. Μά τήν αλήθεια, ένα τέτοιο σπίτι δέν είχε ξαναϊδεί ποτέ του. Οί τοίχοι ήταν σκινιδένιοι κι' έπειτα άμέσως έρχόταν ή σκεπή. Ταβάνι δέν είχε ή καλύβα. Όλόκληρη ήταν τόσο μικρή, πού φαινόταν καμωμένη μάλλον για νάνους όπως ήταν αύτoς τώρα, παρά για πραγματικούς ανθρώπους. Τo τζάκι όμως και τo φουγάρο τής φωτιάς ήταν τόσο μεγάλα και τόσο καλά φτιαγμένα, όσο και όλα τάλλα όσα είχε δει ίσαμε τώρα. Η πόρτα τής καλύβας δίπλα στo τζάκι ήταν τόσο μικρή, πού έμοιαζε με φγγίτη. Απέναντι στην πόρτα ένα χαμηλό πλατύ παράθυρο με πολλά μικρά τζάμια. Δέν βρισκόταν σχεδόν κανένα κινητό έπιπλο

μέσα στo σπίτι. Ο πάγκος και τo τραπέζι ήταν άκουμπισμένα στόν τοίχο· τo ίδιο και τo κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένος ο Νίλς καθώς και τo ντουλάπι.

Ο Νίλς ένοιωθε μεγάλη περιέργεια νά μάθει σε ποιόν ανήκε ή καλύβα και γιατί ήταν τώρα άκατοίκητη. Φαινόταν πώς εκείνοι πού κατοικούσαν είχαν σκοπό νά ξαναγυρίσουν. Τo τσουκάλι και ή τσαγιέρα βρίσκονταν επάνω στo τζάκι, και δίπλα στη γωνιά ήταν άκουμπισμένα μερικά προσανάμματα. Η μασιά και τo φτυάρι τού φούρνου ήταν στημένα σε μιά άκρη, ή ρόκα ήταν άκουμπισμένη σε μιά καρέκλα, στo πρεδάζι τού παραθυριού βρισκόταν μαλλί και βαμπάκι, ένα κουδάρι νήμα, ένα λυχνάρι κι' ένα κουτί σπρίτα.

Ναι, όλα έδειχναν πώς οί άνθρωποι πού κατοικούσαν στην καλύβα είχαν σκοπό νά ξαναγυρίσουν. Απάνω στη σκεπή είδε ο Νίλς κάτι πού τόν έκανε νά πηδήσῃ από τή χαρά του: Πάνω σ' ένα δοκάρι βρίσκονταν δυο τρία ξεραμένα παξιμάδια. Φαίνονταν πολύ μπαγιατίνα και σκληρά, άλλ' όπως-όποτε ήταν ψωμί. Ο Νίλς κατέβηκε άπ' τo κρεβάτι γρήγορα, άρπαξε τo φτυάρι τού ψωμιού και χτύπησε τὰ παξιμάδια, ώστε έπεσαν κάτω. Δάγκασε ένα με λίμα και γέμισε όλες του τίς τσέπες. "Αχ, τί νόστιμο πού ήταν τo ψωμί!

Ο Νίλς κοίταξε και πάλι γύρω του για νά ιδεί μήπως βρει τίποτε πού μπορούσε νά τού είναι χρήσιμο.

— Πρέπει νά πάρω κάτι τι μαζί μου, μιά και τάχουν έτσι αφήσει όλα, σκέφθηκε.

Άλλά τὰ περισσότερα άπ' όσα έδλεπε ήταν μεγάλα και βριά. Τo μόνο πού μπορούσε νά πάρει ήταν μερικά σπρίτα.

Σκαρφάωσε πάνω στo τραπέζι κι' έφτασε ως τo παράθυρο. Ένῳ στεκόταν εκεί και γέμισε τίς τσέπες του, ή καρακάξα με τo άσπρο φτερό κοίταξε μέσα στην καλύβα.

— Έδω είμαι, τού είπε, και στάθηκε πάνω στo τραπέζι. Δέν μπόρεσα νά έλθω γρηγορότερα γιατί έπρεπε νά δ.αλέξουμε έναν καινούριο άρχηγό.

— Και ποιόν διαλέξατε λοιπόν; ρώτησε ο Νίλς.

— Έναν πού δέν θά έπιτρέψει πια νά γίνονται ούτε κλεψιές ούτε άδικίες, είπε ή καρακάξα και τέντωσε τo κορμί της με καμάρι. Τόν λέγε "Ασπροφτέρουγο, αύτoν πού τόν έλεγαν πριν Κούτα.

— Κάνετε μιά πολύ καλή έκλογή, είπε ο Νίλς και συνεχάρηκε τόν "Ασπροφτέρουγο με τήν καρδιά του.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπασιν» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από τo προηγούμενο —

Λογής-λογής άνθρωποι καθόνταν, από πολλήν ώρα βέβαια, σε ξύλινους πάγκους, δλόγυρα σε μιά πελώρια φωτιά πού έτριζε και σπιθοβολούσε. Η άτιμόσφαιρα κεί-μέσα ήταν βρειά, πνιγερή, κι' έφερνε νύστα σε όλους: και στους δυστυχισμένους άρρώστους πού από τo κύρο τού δρόμου έμπαιναν άπότομα σ' εκείνο τo φούρνο, και στους υπαλλήλους πού έγραφαν στo βάθος, πίσω από μιά τζαμαρία, και στους δπηρέτες πού έρριχναν ξύλα στη φωτιά σάν κοιμισμένοι.

Όταν μπήκε ο Τζάκ στo μπράτσο τού Μπελιζαίρ, όλα τὰ βλέμματα γύρισαν επάνω του με κάποια δυσάρεσκεια κι' άνησυχία. Σά νάλεγαν: «Χμ! άκόμη ένας...» Γιατί στά λαϊκά νοσοκομεία, ό,τι κι' αν έκανε ή δημοτική άρχή κι' ή φιλανθρωπία, πάντα τὰ κρεβάτια ήταν λιγότερα από τούς άρρώστους, και για νά γινόνταν κανένας δεκτός, έπρεπε νάταν σχεδόν έτοιμοθάνατος. Μά τέτοιος φαινόταν ο δυστυχισμένος ο Τζάκ. Και γι' αύτo οί άλλοι τόν λοξοκοίταζαν σάν ένα έπιφοβο άντίζηλο...

Τι οικτρή όμως όψη πού είχαν κι' αύτοί! Τι κουρέλια, τί παπούτσια και τί καπέλλα πού φορούσαν! Οί περισσότεροι ήταν και καταλασπωμένοι, γιατί είχαν συρθεί ως εκεί πεζοί σάν τόν Τζάκ. Και τώρα καθόνταν και περίμεναν με άγωνία νά τούς εξέτασῃ ο γιατρός. Θά τούς έδινε εισιτήρια για ένα νοσοκομείο ή όχι;... Καθένας μεγαλοποιούσε τήν άρρώστειά του και προσπαθούσε με λόγια ή με καμώματα νά πείσῃ τούς γείτονές του πώς ήταν πιδ άρρωστος άπ' αύτούς. Ο Τζάκ άκουγε τίς θλιδερές αυτές όμιλίες καθισμένος ανάμεσα σ' έναν ισχνό άντρα πού δλο έβηχε, και σε μιά δυστυχισμένη νέα γυναίκα, σκεπασμένη μ' ένα μαύρο σάλι, τόσο χλωμή και τόσο άψυχη, πού μόνο τὰ μάτια της φαινόταν κίπως ζωντανά. Μιά γριά, μ' ένα καλάθι στo χέρι, επρότεινε στους άρρώστους εκείνους σκονισμένα παξιμάδια. Κι' έπειδή κανένας δέν ήθελε, έξακολουθούσε νά τριγυρίζῃ σιωπηλή. Έπιτέλους μιά πόρτα άνοιξε κι' ένας κοντός, ξερακιανός και νευροδεμένος άνθρωπος παρουσιάσθηκε.

— Ο γιατρός!

Βαθεία σιωπή έγινε άμέσως στους πάγκους. Ο γιατρός, ζεσταίνοντας τὰ δάχτυλά του στη φωτιά, κοίταζε τούς γύρο του άρρώστους με τo έταστικό και σταθερό εκείνο βλέμμα τού σοφού πού άνησυχεί τόσο τούς μέθυσους και τούς φλύους. Έπειτα άρχισε τo γύρο τής σάλας, ακολουθούμενος από έναν υπάλληλο πού μοίραζε τὰ εισιτήρια. Τί χαρά είχαν εκείνοι πού τούς έκριναν καλούς για νοσοκομείο, και τί λύπη οί άλλοι πού δέν τούς έδρισκαν τόσο άρρωστους! Η εξέταση γινόνταν βιαστικά κι' άπότομα, γιατί δέν ήταν καιρός για τόσο πλήθος.

— Εσύ, κυρά μου, τί έχεις; ρώτησε ο γιατρός μιά γυναίκα πού είχε στo πλάι της ένα παιδί ως δύο-δεκα χρονών.

— Εγώ τίποτα, γιατρέ μου, τo παιδί μου...

— Και τί έχει τo παιδί σου; Δέγε γρήγορα νά τελειώνουμε.

— Είναι κουφός. Αυτό τo παθε άπό...

— "Α, είναι κουφός. Κι' άπό ποιο αύτί;

— Κι' από τὰ δυο προπάντων.

— Τι θά πῃ προπάντων;

— Μάλιστα, γιατρέ μου. Σήκω επάνω, Έδουάρδε, και πές στo γιατρό από ποιά αύτί δέν άκούς...

Το παιδί σηκώνεται, — τo σηκώνει δηλαδή ή μητέρα του, — μά παίρνει ένα ύφος δλωσδιόλου ήλθιο και δέν άπαντὰ λέξη.

— Πές λοιπόν στo γιατρό...

Μιλιά ο Έδουάρδος

— Βλέπεις τo λοιπόν, γιατρέ μου; Είναι όπως τo είπα: κι' από τὰ δυο προπάντων.

Παρκάτω, ο γιατρός ρωτὰ τόν ισχνό άντρα πού κάθεται κοντά στόν Τζάκ:

— Άμ εσύ;

— Τo στήθος μου, γιατρέ μου...

Κάιτε σά νάχω μέσα φωτιά.

— Έτσι ε;... Μην πίνεις ρακή;

— Ποτέ! φώναξε με περήφανη άγανάκτηση ο άρρωστος. Εγώ ρακή; Ποτέ!

— Κρασί λοιπόν;

— "Ε, κρασί!... δέ λέω... πίνω όσο μου χρειάζεται.

— Καί... ως πόσο σοφά χρειάζεται; — Χμ! κατά τήν ήμέρα.

— Κατάλαβα. Κάθε Σάββατο πού πληρώνεσαι, παραδείγματος χάρι...

— "Ε, τo Σάββατο...

— Μεθοκοπάς! Κι' όμήνας έχει τέσσερα Σάββατα... Είσαι μεθυστικός, φίλε μου! Γι' αύτo σοφά και τί στήθος. Νά ιδώ τή γλώσσα σου!

Ο άνθρωπος διαμαρτυρήθηκε όπως μπροστά σ' άνακριτή. Έπιτέλους άναγκάστηκε νά όμολογήσῃ τo βίτσιο του και νά φύγῃ ντροπισμένος.

Κι' ήλθε ή σειρά τού Τζάκ.

Ο γιατρός τόν εξέτασε με περισσό-

τερη προσοχή, τόν ρώτησε τήν ήλικία του, τo επάγγελμά του και πόσον καιρό είχε άρρωστος. Ο Τζάκ άποκρινόταν με κόπο, ενώ ο Μπελιζαίρ από πίσω του δλο έγνεψε τού γιατρού...

— Σήκω επάνω, παιδί μου, τού είπε αύτός, (κι' έδαλε τ' αύτί του στά βρεμμένα του ρούχα για νά τόν άκούσῃ) ήλθες με τὰ πόδια ως έδω;

— Μάλιστα, κύριε.

— Περιέργο πώς μπόρεσες στήν κατάσταση πού είσαι... Διπλή πνευμονία, φίλε μου. Είναι σοβαρό... Άλλά θά σε περιποιηθώ στo νοσοκομείο κι' έλπίζω νά νικήσῃ ο όργανισμός σου. "Ε, είσαι και τόσο νέος... μὴ φοβάσαι! Σοφά άπαγορεύω όμως νά πῆς με τὰ πόδια. Θά σε πᾶνε με φορείο.

Και γυρίζοντας στόν δπάλληλο πού έγραφε τὰ εισιτήρια:

— Νοσοκομείο τής Παναγίας... Αίθουσα "Αγίου "Ιωάννου...

Και χωρίς άλλη λέξη, έξακολούθησε τo γύρο του.

Από τὰ μύρια φευγαλέα όράματα πού βλέπει κανείς στους δρόμους τού Παρισιού, τίποτα πιδ θλιδερό άπ' τὰ φορετά των νοσοκομείων. Είναι κρεμιστά, έχουν από πάνω μιά μικρή τέντα από ριγωτό πανί και τὰ κρατούν δυο άνθρωποι, ένας μπροστά κι' άλλος πίσω. Μοιάζουν και με κρεβάτια και με φέρετρα: κι' ο χλωμός άρρωστος με τὰ κλειστά μάτια, πού λικνίζεται σάν άψυχος κεί-μέσα, σοφά έμπνέει πένθιμες σκέψεις. Οί γυναίκες σταυροκοπούνται σά νά περνᾷ κηδεία.

Κάποτε τo φορετό πηγαίνει μονάχο του στo πεζοδρόμιο, πού έρημώνεται καθώς πλησιάζει. Συχνά όμως τ' ακολουθεί μιά μάννα, μιά κόρη, μιά αδελφή, με δακρυμένα μάτια...

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Το παλιό μας τo σπίτι, όπου μέσα σ' αύτo τὰ πιδ άμέρινα χρόνια τής ζωής μου περάσαν, με κεφάλι άπ' τή θλίψη τή μεγάλη σκυφό, περνά άπ' έξω και βλέπω τώρα δά νά γκρεμίζονται.

Κάποια χέρια σκληρά τὰ θεμέλια του σκάβουν και σε λίγο άπ' αύτo ούτε πέτρα θά μένει... Τίς πιδ όραιές παιδικές άναμνήσεις μου θάβουν κάτω από τούς σαρούς χαλασμάτων άμόρφων...

(1924)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Γοργό πτερούγισμα στα αϊθέρια έχει ψηλά-ψηλά στάσεις σου, ζητά να φτάση η πτήση σου, του άγέρα τα σκληρά στοιχεία δεν σε τρομάζουν, κι' η άγρια φύση δεν έσβυσε την πίστη σου!..

Ο ήλιος ο λαμπρός κυκλώνει το σόμα σου και το θαμπώνει' όμως τρελό τον αφήφας, τον άφθαστο ζητάς να φτάσης κι' άνατράζει' δλη ή πλάσις καθώς σε βλέπει να πετάς!..

Τό χάος που σε τριγυρίζει βαθίσκιωτο, δεν σε φοβίζει στο 'Απέραντο, τρανό πουλί, απλώνεις τις πλατειές πτερούγες σου αϊθέρα τις γαλάζιες ρούγες και στούρνου τάδεον χαλί.

Πλάσμα τάνθρώπου π' έχεις κλεί- μέσα στο είναι σου τη φύση |σει στάδιονα στοιχεία σου, κι' αυτή φυσουμένη, θυμώνει, όλους τους άνεμους ύψώνει να σε τσακίσουν—δυστυχία σου!

Ω Δύναμη! άνθρωπου πλάσμα μακριά πετάς, άναερό φάσμα, σ' όλους σκορπάς το θαυμασμό. Κι' άκόμα άν του Βοριά τάγριμα ρίξουν τα ξύλα σου συντηρίμα, και κρατάς Μεγάλο στο χαμό!

(Β' Βραβείον Μ. Ποιητικού Διαγωνισμού)

Ο ΓΕΡΑΚΟΣ

Κάθε μεσημέρι, όταν τ' κου- δούνι του σχολείου χτυπούσε, ό σκυψτός καμπουριασμένος γερά- κος ήταν κίβλας στη συνηθειμέ- νη του θέση, επέξω από τη με- γάλη βαρεία έξωπορτα. Στην ί- δια πάντοτε θέση και με την ί- δια στάση. Βαστώντας με το ένα χέρι ένα χονδρό ραβδί, έστήριζε το άδύνατο κορμί του, και με το άλλο κρατώντας το παλιό του καπέλο, ζητούσε ελεημοσύνη από τα μικρά παιδιά που χαρούμε- να, γελαστά, έχύνοντο στους δρό- μους σαν ένας μικρός φωναχτός χείμαρρος.

Παλιά φορέματα κουρελιασμέ- να και ξεθωριασμένα και ένας στρατιωτικός μανδύας άποτελού- σαν τη φορεσιά του. Κάτασπρα μαλλιά και μικρά γενάρια σκέ- παζαν τ' οντιωμένο του πρόσω- πο, αφήνοντας να διακρίνονται τάπληνη γαλιανά του μάτια.

Τό όλον του είχε κάτι τό συμ- παθητικό, και όλα τα παιδιά τόν άγαπούσαμε. Με πολλή χαρά δί- ναμε δ, τι λεφτά μας έμεναν από τις κουλούρες μας στον «γεράκο» καθώς συνήθως τόν λέγαμε.

Ο ήχος που έκανε κάθε νό- μισμα, καθώς έπεφτε στο παλιό του καπέλο, άντηχούσε βαθεία στην καρδιά του γ ρου, και ένφ τα χείλη του ψιθύριζαν κάτι σαν εύχαριστώ, τα μάτια του έλαμ- παν από εύγνωμοσύνη.

Η μόνη μου χαρά ήταν, δι- νοντάς του ελεημοσύνη, να κοι- τάζω τη χαρά που διαχυόταν σιγά-σιγά στο πονεμένο και ρυ- τιωμένο αυτό γέροικο πρόσωπο και την άστραπή της χαράς που γιά μιιά στιγμή εμφανιζότο στα γα- λανα άπληνη του μάτια...

Μικρή Έπαρχιάτισσα

ΕΝΑ ΒΑΖΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Εμπρός στο τραπέζι σκυ- μένος, καμαρώνει ένα μικρό πρά- σινο βαζάκι με κίμποιες όχρό- λευκες μαργαρίτες. Προσπαθεί να μυρίση, μα δεν μυρίζει... Τι τόν νοιάζει όμως αυτόν;... Φτάνει που θα χαρή ή μαμμάκα του σαν θα τις τις προσφέρει. 'Η μαμμά του!... 'Αλήθεια, εί- ναι τόσος καιρός που την περι- μένουν, μα δεν έρχεται... Κι' ό Γιαννάκης σκυμμένος στο βα- ζάκι συλλογίζεται:

— Μην έχασε τό δρόμο; Μα πάλι είναι ό μπαμπάς μαζί. 'Ο μπαμπάς έξερει καλά όλους τους δρόμους. Πάει άπ' την 'Αθήνα ίσαμε δεν έξρω που και δεν θα έξερει άπ' την 'Εβρώπη νάρθη;

Ούχ! κι' αυτή ή 'Εβρώπη του Γιαννάκη του κάθονταν στο στο- μάχι.

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

Μά όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια. Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

Η μαμμά του!..

Μιά μέρα όστόσο χτύπησαν την πόρτα. 'Η καρδιά του Γιαν- νάκη χτύπησε κι' αυτή:

— 'Η μαμμά μου!... φώναξε χαρούμενα.

Μά όχι! Αυτός που έρχόταν ήταν ό μπαμπάς... 'Ο μπα- μπάς μόνος, λυπημένος συντρι- μένος... 'Ο Γιαννάκης δεν κα- τάλαβε... του φάνηκε σαν θυ- μομένος έτσι που τόν φίλησε δίχως να μιλήση, και νομίζοντας πως σε λίγο θα δη και τη μαμ- μά του, πάει και φέρνει τις μαρ- γαρίτες του έτοιμες να τις της προσφέρει με μιιά χαρά!...

— 'Ομο δεν άντίκρισε πουνθενά τό γελαστό και χαδιάρικο προσώπι- α της, κι' ή φτωχή παιδιάτικη καρδούλα του δοκίμασε τότε κά- τι τάοριστο και παράξενο μαζί, κι' αφήνοντας τό βαζάκι, έτρεξε με βία να ρωτήσει τόν μπαμπά- κα του:

— Ποι είναι ή μαμμά;

— Θάρθη, παιδι μου, θάρθη.

— Πότε;

— 'Ο μπαμπάς δεν άπάντησε. Μιά νεκρική σιωπή βασίλευε στην κάμαρα. Κι' ό Γιαννάκης περι- μένε μ' άγωνία.

Μά ή πόρτα έμενε πάντα κλει- στή, βουβή κι' άτάραχη, ό μπα- μπάς σκεφτικός σε βαρεία συλ- λογή, κι' οί μαργαρίτες μόνες, στην άκρη εκεί του τραπέζιου χλωμές, ξερες και μαδημένες, πε- ριμένα κάποιον που δεν θα γύ- ριζε πιά ποτές!...

Έξω έβρεχε με χοντρές, βαρείες στάλες...

Φιλόσοφη

ΣΚΕΨΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 80]

Η άρετή είναι ή ύγεια της ψυ- χής.

— Ανθρωπος χωρίς έπιμονή εί- ναι λάμπα χωρίς λάδι.

— Η φιλανθρωπία είναι ή πρώτη των άρετών.

— Η εύγνωμοσύνη ζή πάντοτε εις τας μεγάλας ψυχάς.

— Το καλόν που κάνεις σήμερα είναι ή εύτυχία της αύριον.

— Το νύ κάνης τό δύσκολο στους άλλους δεν είναι εύκολοίνα αλά ύπερηφάνεια.

— Η εύχαρίστηση είναι τό αλη- θινό όνομα της εύτυχίας.

— Θα έκανε κανείς πολύ περισ- σότερα πράγματα εάν έπιστευε λιγότερον ότι είναι άδύνατα.

— Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

— Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

— Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

— Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

Μιά μέρα όστόσο χτύπησαν την πόρτα. 'Η καρδιά του Γιαν- νάκη χτύπησε κι' αυτή:

— 'Η μαμμά μου!... φώναξε χαρούμενα.

Μά όχι! Αυτός που έρχόταν ήταν ό μπαμπάς... 'Ο μπα- μπάς μόνος, λυπημένος συντρι- μένος... 'Ο Γιαννάκης δεν κα- τάλαβε... του φάνηκε σαν θυ- μομένος έτσι που τόν φίλησε δίχως να μιλήση, και νομίζοντας πως σε λίγο θα δη και τη μαμ- μά του, πάει και φέρνει τις μαρ- γαρίτες του έτοιμες να τις της προσφέρει με μιιά χαρά!...

— 'Ομο δεν άντίκρισε πουνθενά τό γελαστό και χαδιάρικο προσώπι- α της, κι' ή φτωχή παιδιάτικη καρδούλα του δοκίμασε τότε κά- τι τάοριστο και παράξενο μαζί, κι' αφήνοντας τό βαζάκι, έτρεξε με βία να ρωτήσει τόν μπαμπά- κα του:

— Ποι είναι ή μαμμά;

— Θάρθη, παιδι μου, θάρθη.

— Πότε;

— 'Ο μπαμπάς δεν άπάντησε. Μιά νεκρική σιωπή βασίλευε στην κάμαρα. Κι' ό Γιαννάκης περι- μένε μ' άγωνία.

Μά ή πόρτα έμενε πάντα κλει- στή, βουβή κι' άτάραχη, ό μπα- μπάς σκεφτικός σε βαρεία συλ- λογή, κι' οί μαργαρίτες μόνες, στην άκρη εκεί του τραπέζιου χλωμές, ξερες και μαδημένες, πε- ριμένα κάποιον που δεν θα γύ- ριζε πιά ποτές!...

Έξω έβρεχε με χοντρές, βαρείες στάλες...

Φιλόσοφη

ΣΚΕΨΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 80]

Η άρετή είναι ή ύγεια της ψυ- χής.

— Ανθρωπος χωρίς έπιμονή εί- ναι λάμπα χωρίς λάδι.

— Η φιλανθρωπία είναι ή πρώτη των άρετών.

— Η εύγνωμοσύνη ζή πάντοτε εις τας μεγάλας ψυχάς.

— Το καλόν που κάνεις σήμερα είναι ή εύτυχία της αύριον.

— Το νύ κάνης τό δύσκολο στους άλλους δεν είναι εύκολοίνα αλά ύπερηφάνεια.

— Η εύχαρίστηση είναι τό αλη- θινό όνομα της εύτυχίας.

— Θα έκανε κανείς πολύ περισ- σότερα πράγματα εάν έπιστευε λιγότερον ότι είναι άδύνατα.

— Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

— Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

— Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

— Κακιά 'Εβρώπη, έλεγε πολ- λές φορές σαν έπεφτε να κοιμη- θή, και συλλογιόταν τό φιλι- τής μαμμάκας του. Κακιά 'Ε- βρώπη που μου πήρε τη μαμμά μου και τα χάδια της.

— Μά ύστερα άποκοιμώταν... Δεν κρατούσε κίβλα έξέινος... 'Ός τόσο είχε βραδυάσει με τη προσμονή κι' ό Γιαννάκης μετα- φέρθηκε στο κρεβάτιά του. Ξά- φνου όμως φωνάζει:

— Οί μαργαρίτες μου! οί μαρ- γαρίτες μου!

Τρέχει και τις βάζει κοντά στο κρεβάτιάκι του γιά να τις νιώθει, λέει, και να κοιμάται ή- συχος.

Οί μέρες περνούν, μα ή μαμ- μά του Γιαννάκη δεν φαίνεται. 'Ο Γιαννάκης είναι καταλυπη- μένος. 'Η μαργαρίτες του ξερά- θηκαν μα δεν τις πετά. Κι' ένφ κοιτάζει λυπημένα τό βαζάκι φω- νάζει παραπονητικά στη δική του γλωσσίτσα:

— Μα έλα λοιπόν, μαμμά μου, έλα, έλα... 'Η μαργαρίτες θα ξεραθούν και θα μοι τις πετά- ξει ή νταντά κι' δεν έχει άλλα λουλούδια να σου φέρο.

Η νταντά φωνάζει:

— Πετάξε αυτά τα ξερολού- λουδα. Θα πάω στην αγορά και θα σου φέρω άλλα, όμορφα.

— Μα όχι! 'Ο Γιαννάκης θέλει τις μαργαρίτες του που τις μά- ζευε με τα ίδια του χεράκια.

— Κι' άμα τις δώσει της μαμμάς θα χαρή πολύ εκείνη, θα τόν φι- λήσει και θα πη: «Μπαράβο, μπαράβο, Γιαννάκη!»

— Η μαμμά του!..

Είσαι δικαιολογημένη, Έθα, άφοδ είχες άρρωστη τη μαμμά. Χαίρω που έγινε καλά και που μπόρεσες να μού ξαναγράψης. Για τό χορό μας έλπίζω πως θασαι άπ' τις πρώτες που θα φροντίσης και θα έργασθής. 'Όσο γιά τόν Έρανο τών Προσφύγων, τόν στα- μάτησα γιατί δεν έδινε σπουδαία άποτελέσματα. 'Η προθυμία δέ, ήταν τότε τόσο μεγάλη. Θάταν ά- ραγε μεγαλύτερη τώρα άν τόν ξαναρχίς; Δεν τό πιστεύω...

Σφίγξ, έλαβα τό γράμμα σου από την Πορταριά, τό γεμάτο θέληγτρα χωριούδάκι τού Πηλίου. Και πολύ πολύ μού άρεσε ή περι- γραφή του, που λυπομιά γιατί δεν έχω τόπο να την παραθέσω...

Κι' ή δική σου περιγραφή. Έν- δοξε Έλλην, αυτής της έκδρο- μής στο Μυστρά κτλ. φρασιότατη. Πραγματικώς «τέτοιες έκδρομές έμπνέουν τά δηλητότερα αισθήμα- τα» και χάνουν πολύ τά παιδιά που άγαπούν περισσότερο... τόν ύπνο.

Όχι, όχι, Λατάνια, δεν κακίω- νω που μού γράφεις τόσο λίγα, γιατί τόρα τό καλοκαίρι δεν σ' αφήνουν τά παιχνίδια. Μιά έρώ- τηση μόνο: Άν έμωσ και τόν χειμώνα δεν θα σάφινουν τά μα-

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι 13 Ὀκτωβρίου.)

532. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου μιά οὐδέτερη
Ἀρχαία ἀντωνυμία.
Μὲ τάλλο μου θά εὐτυχῆς
Ἄν ἔχεις γνωριμία.
Καὶ τ' ὅλο μου μιά φλογερή
Ἀμμάδης ἐρημία.

Ἀμμήτες Γελοτοποιός

533. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο θηλυκό,
Τὸ δευτέρό μου ὀρεκτικό,
Τὸ τρίτο φωτόδοτις.

Καὶ τ' ὅλο μου προδότης.

Κίρην

534. Στοιχειοτονόγραφος

Ἀπὸ τὸ ληγὸ ὅπως βγαίνω,
Στὸ βαρέλι μέσα μπαίνω,
Ξανθὸς μᾶλλον καὶ γλυκός.

Μ' ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Εὐθὺς γίνομαι λευκός.

Μικρὰ Ἀλσατίς

535. Ἀναγραμματισμός

Καταγύγιο τὰ πλοῖα
Δίνω, ἀπείραχτο ἂν μάφῃσῃς
Κι' ἡ στεριά μὲ τριγυρίζει
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ταρζάν

536. Μαλάνδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάνα-
γινώσκονται κατὰ σειράν: ἀριθ-
μητικόν, νῆσος τῶν Κυκλάδων,
βαλκανική πρωτεύουσα, ἐπίρρη-
μα τόπου, χρονική μονάς, πρό-
θεσις, κατοικήσιμον, ἀρχαῖος κι-
θαρωδός, γεωγραφικὸς ὅρος, πρό-
θεσις, βεβαιωτικόν, ἀνθος, δυ-
στιχῆς μητέρα, εὐχαρίστησις, ἐ-
πίρρημα χρόνου.

Νεύτων

537. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Βυζάντ. Αὐτο-
2341 = Ποτόν. [κράτωρ
39489 = Δοχεῖον.
45679 = Ἑορταλεῖον.
53289 = Πτηνόν.
65539 = Κράτος.
7279 = Θεά.
87473 = Κατοικεῖται.
96539 = Φωτεινόν.
Ἄσπρος Παλιάτσος

538-542. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
μιτισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
γρύλος, εὐρύς, Κάσος, πυρά,
καύμα.

Λίβιος

543. Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν αὐ-
τοκράτορα:

1, Ὁραῖος νέος μυθικός, 2,

Χώρα τῆς Ἀφρικῆς, 3, Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, 4, Ποταμὸς τῆς
Ἀμερικῆς, 5, Θηρίον, 6, Ἀρ-
χαία ὠραία βασίλισσα, 7, Ἀστε-
ρισμός, 8, Πόλις τῆς Βαβυλώνας.
Ἀνδρομέδα

544. Ἑλληπυσύμφωνον

αα - αα - α - αα
Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος

545. Φωνηεντόλιπον

πλο - γλοσ - φτχ - κφλ
Κεραυνός

546. Γρόφος

τὸ τὸ τ' ἤχοῦν τιμὴ
γέλα
Ἀνατόλια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

547. Charade

Un voleur tente une escalade;
Mais si mon un montre mon
[deux,
Voilà l'entier! j'en suis ma-
[jade,
Dit-il, fuyons, c'est dangereux.
Μυρτώ

548-549. Cinema-Rébus

1. — Μωρὸς ὁ ἀνθρωπος ὑψώνει...
2. — Ὅχι τὸ πλῆθος!
(Δύο μεγάλοι Ἕλληνες ποιηταί).
Μηλοδόνη

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

312. Ἑστιατόριον (Ἑστία, τό,
ΡΙον). — 313. Τράγος - Τόγος, —
314. Πόρος-πόνος. 315. Ἀμα-
λῖος (Σμαλῖος) - Σαλαμῖς.

316. ΠΙΡΙΣ (ΤΣΙΡΙγιο...)

ΡΩΜΗ (Ἡ ΜΩΡία...)
ΙΜΑΜ (ΦρόνιΜΑ Μιχρά.)
ΣΗΜΑ (συνδραΜΗΣ.)

317. Τὸ πτερωτὸν γοῦμα εἶναι
τὸ Τ: Τῆλος, ἈΤλας, ἐκΤός,
ἙκάΤη, ΟἰβέΤ. — 318. Σουρῆς -
ρις=σοῦ + (Βέρον-Βέρον) ἢ +
(Διάκος-Κως) διὰ=ΣΟΥΗΔΙΑ.

— 319. ΕΡΜΗΣ (ἈρτΕμης, Ἀ-
μεΡΙκή, ἀνεΜώνη, ἄρνΗσις, Περ-
Σεύς.) — 320. Ἡ Διόπλασις μᾶς
ἐρχεται καθ' ἑβδομάδα. — 321. Οἱ
Ἀπόστολοι ἦσαν δώδεκα. (η,
ἀπὸ στο λι, εἰς, ἂν δώδεκα). —
322-326. Par T: coteau, table,
sol, route, natal.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΖ' — 750]

ΚΥΡΙΑ ΓΑΜΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς,
παράδίδει μαθήματα. Μέθοδος ἀρίστη.
ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τιμὴ
λογική. Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.
Πιπίνου 5-Β, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

[ΚΖ' — 751]

Ανεμώνη τοῦ Βουνού, δέχομαι στείλει
πρώτη. Δ/σις: Jean Petris, Rue Nico-
polis, Epierie Zaryannis, Mazarila, A-
lexandrie, Egypte. — Γράφε δὲκλιν ἄσ-
σο. Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος

[ΚΖ' — 752]

Πρωτοπαίνονας στὸν Διαπλάσσομο
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες.

Ἀριστοκράτης

[ΚΖ' — 753]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Προκηρύσσω Διαγω-
νισμόν Γραμματισμῶν Ἑλληνικῶν
καὶ ξένων. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Ὁ βραβεύ-
θων τὰ ὑπερτίτερα καὶ παλαιότερα.
Συμμετοχὴ δωρεάν. Προθεσμία ὀκτώμηνη.
Περὶ μὲν ὅλων σὰς, Δ/σις: Ἐμμ. Κ.
Σκιδάλον, μαθητὴν, Ἀγ. Νικόλαον (Κρή-
της).

[ΚΖ' — 754]

Καίρη, Σφίγγ, εὐχαριστῶ. Νέμεσις, Ἰν-
διάνη, μὴν ξεχνᾶτε (ΚΖ' — 662). Περι-
μένω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

[ΚΖ' — 755]

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ παρακαλεῖ τὰς ἀ-
γαπήτας Διαπλάσσοπλους: Νεφέλῃ
Ψυχῇ, Ναπολιτάνῃ, Μιμόζῃ, Βραΐλῃ, Ἰστέ,
Ἀνθερίδῃ, Σιλουέτῃ, Αἰγυπτῇ, Κοσμοχα-
λάστῃ, Νάντῃ, Νάντια, Ναδία, Λατάνια
νὰ τῆς στείλουν ἕνα τετραδιάκι τοὺς γιὰ
θύμησι. Δ/σις: (ΚΖ' — 662).

[ΚΖ' — 756]

Βραΐλα μου, δέξου ἀπὸ τῆς Λατάνια σου
στέλνω ἕνα φιλικὸν χαίρεισμά στὰ Δια-
πλάσσοπλους καὶ βγαλμένες μέσα
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς.

[ΚΖ' — 757]

Αγαπημένε μου, Κυκλαμιά καὶ Βραΐ-
λα, χρόνια χρυσά κι' εὐτυχισμένα.

Γαλάτεια

[ΚΖ' — 758]

Ενεκα ἐλαχίστου ἀπαντήσεων εἰς τὸν δια-
γωνισμόν μου, βραβεύω μόνον Ἀθῶν
καὶ Ἰζονόκταν.

ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ

[ΚΖ' — 759]

Εἰσερχομένη στὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως
στέλνω ἕνα φιλικὸν χαίρεισμά στὰ Δια-
πλάσσοπλους.

Πύρινη Ρομφαία

[ΚΖ' — 760]

Κοντὴ ποδιά, μαλλάνια σγουρά: στὸ Γου-
νάνισο πάει! γιὰ ὅλους μελετάει! Λου-
κία τὴν φωνάζουν φοβάται λιγὰν!! καὶ
τὴν λένε: Ἀ... τρὸμ... τρὸμ... τρὸμ...
ταίρα.

Πύρινη Ρομφαία

[ΚΖ' — 761]

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεῖα: Πρώτον: Στέφανος Ματρα-
κίδης: ποῖος ὁ πλανήτης τοῦ ὁποῖου δὲν
κοβεταί ἡ οὐρὰ ποτὲ; (Σούρα-νός). Δευ-
τέρον: Τζοκόντα. Τρίτον: Ρόδο τῆς
Ἐρήμου. Λοιποὶς εὐχαριστοῦμεν. Στείλατε
πεντάδραχμον ταχυδρομικὰ.

Διαγωνισμῶν: Ἀσάν

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Νέα μέλη: Μαριέττα-Νιτὸς, Μιρέλλα,
Ζιζὰ ἡ Ἀγρία, Φουκαράς, Σπέρτος, Ἀμ-
φιτοῖτη, Ἀνδριανὴ Λεμονιά, Φραγκίσκος,
Παγκράτης.

Διορισμοὶ ἀντιπροσώπων: Βόλου: Φραγκίσκος, Σερρών: Ζιζὰ ἡ Ἀγρία,
ὁ Ἀντιπροσώπων: Ἀλέξιος Ἀργυρός

[ΚΖ' — 762]

Προκηρύσσω διαγωνισμόν τοπίων. Προ-
θεσμία ἁπλῶς, συμμετοχὴ 5 δραχμῶν.
Βραβεῖα 7. Δ/σις: Θεμιστοκλῆς Σαρκοθά-
κην, π. τ. Μυτιλήνης.

Βράχος τῆς Ἰωνίας

[ΚΖ' — 763]

«Χ.Ω.Ψ.»
Επιτόλιος!!! ὁ Φαληρικὸς Ὀμιλὸς
ἐκατόμβησιν νὰ ἐκλήτῃ πρόεδρος. Ἀρ-
γυρῶν, ἀλλὰ τὸν πέτυε: Ἀγγελὸς... ὁ
βυλῶσος!!! Καὶ εἰς... τερα!!!

Νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ βυλῶσος!!!

[ΚΖ' — 764]

Ροζίτα, Ρογῆρε, Αἰμιλία Χάβ, Ἐλσα,
Τρελλοκρόιστος, Κάριεν, Μιμόζα, ἀν-
ταλλάσσομε Μ. Μυστικά: Δ/σις: (ΚΖ' —
397).

[ΚΖ' — 765]

Προκηρύσσω διαγωνισμόν ἀγράφων καρ-
τῶν τοπίων ἢ πλοίων. Συμμετοχὴ 5
δραχμῶν. Βραβεῖα πρωτοφανή. Περιμένω
ἀπ' ὅλους-ες, προπαντὸς ἀπὸ τοὺς Συλλό-
γους Σωματοφυλάκων, Καρδιναλιστῶν, Ἑρ-
μῆν, Τίτωνα, Ἀκαταρχιτῶν κλπ. Προθε-
σμία ἕως 31 Αὐγούστου. Δ/σις: Κατὶνὰν
Παρθενόπουλου, Μύκονον.

Ἀεράκι τοῦ Ὀλύμπου

[ΚΖ' — 766]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ανεγνωρισμένον ἐπιστημονικόν Σωμα-
τεῖον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τοὺς μεγα-
λειτέρους ἑλλήνας συλλέκτας γραμματι-
σμῶν. Χάριν τῆς διαδόσεως τῆς ἐρασιτε-
χνίας τῶν γραμματισμῶν καὶ τῆς χειρα-
γωγῆσεως τῶν ἀρχαίων συλλεκτῶν ἡ Ἐται-
ρεία δεχεται ὡς ἐπίκουρα μέλη, ὑπὸ ἰδιαί-
τερας εὐνοίας δέους, νέους καὶ νεανίδας
συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος. Τὰ μέλη
λαμβάνουσι δωρεάν καὶ τὸν εἰκονογραφη-
μένον ἐφημερίδων τῆς Ἐταιρείας «Φιλοτέ-
λεια» οὗτινος ἐν τεύχεσι ἀποστέλλεται δω-
ρεάν εἰς πάντα αἰτούντα. Διὰ πληροφωρίας
ἀπευθυντέον πρὸς τὸν γραμματέα τῆς Ἐ-
ταιρείας κ. Ἀσάν. Ζερβοπούλου, ὁδὸς Κων-
σταντίνου Παλαιολόγου ἀρ. 8-Β, Ἀθήνας.

(ΚΖ' — 767)

Πρωτοπαίνονας στὸ σαλόνι τῆς Δια-
πλάσεως χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες.

Ὀδέττη

[ΚΖ' — 768]

Λιλιάνη, Θέκλα, Ἀλεξία πολὺ θὰ μὲ εὐ-
χαριστοῦσε ἕνα σας τετραδιάκι καὶ μιά
καρτούλα. Ἄν δέξασθε στείλετε πρῶτες στὴ
Δ/σι: Καν Εὐτυχίαν Χατζηγιάννην, Πορτα-
ριά, Βόλου.

Ὀδέττη

Ἀμλετ, ἐπανάκλησάν τὴν ἀνακάλεψιν
τῆς (ΚΖ' — 605) ἀγγελίας! Νομίζεις
πὺς θὰ γλυτώσῃς μὲ τὰ φέμματα; ; Ὅχι
ἀπὸ μένα... τὸ μορὸ!!!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΖ' — 770]

Χά, χά, Σφίγγ-ΜΑΣΚΑ εἰσα ἡ ΦΩΦΩ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΖ' — 771]

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΙ ΛΕΕΙ Η (ΚΖ' —
691) ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΡΜΗΣ».

ΚΖ' — 772

Αναχωρήσας δι' Ἰταλίαν ἔπαυσα ἄλλη-
λογραφίαν.

Συρκοφ

[ΚΖ' — 773]

Ἀρλέτ, Βασίλισσα τοῦ Τσάρλεστον, Λευ-
κὴ Μαρκησία, Μαρκησία ντὲ Ζιλιάν,
Μυστηριώδης Μαρκησία, Μάρδελ, Μιρέλλα,
Μιμόζα, Ναπολιτάνη, Σιλουέττα, ἀνταλλά-
σσομε Μ. Μυστικά μὲσφ Διαπλάσεως:

Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης

[ΚΖ' — 774]

Αφροδίτη τῆς Μήλου πῶς περνᾷ στὴν
Πορταριά; Ἀλληλογραφεῖτε: Δ/σις:
Π. Ρ., Πιττακοῦ 14, Θεσσαλονίκη. Ἀρχαιολο-
γικὰ, Ἐκαφρία, Σόνια, Σέγγινα, Τζοκόν-
τα, Ἐδᾶ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά:

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΡΕΠΑΝΑΚΙ

[ΚΖ' — 775]

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ

Παρατίνομεν Διαγωνισμόν μας (ΚΖ' —
509) ἐπὶ ἕνα μῆνα. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥ-
ΛΑ-ΕΣ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, περιμένετε.
ΜΗΜΗΠΕΔΕΣ Ἐκδόσεως. (ΚΖ' — 615)
=σαλτά μὲ λαδούρο! Σὰς εἴχαμε εἰδο-
ποιήσει. Εἰ δὲ εἴπατε λοιπόν!! (Σημ.
Διαπλ.) Ἀληθινὰ σαλτά ἡ ΚΖ' — 615).
«ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ» τὰ μᾶθετε: Ὁ
Ἐρμῆς, ὁ Ἀσπὴρ, ἡ Ἐκδόσεως καὶ
ἄλλοι κερῶν πόλεμο καὶ στοὺς δύο μας!
Χαθεύκαμε!

[ΚΖ' — 776]

Νεφέλη, Τζοκόντα, Λατάνια, Μιμέ-
ζα, Βραΐλα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυ-
στικά καὶ γράμματα: Δ/σις: (ΚΖ' — 369).
Μαριέττα-Νιτὸς

[ΚΖ' — 777]

Πρωτοπαίνονας στὸ Διαπλάσσομο,
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες.

Σπαρτιάτης

[ΚΖ' — 778]

Στὶς ἀγαπημένες μου Κονὶνὸ Καλομοί-
ρη καὶ Λευκὴ Γαρδένια στέλνω χί-
λια φιλήματα γιὰ τὴν γιορτούλα τοὺς.

Ἀτρεμένη Φοβερίτσα